

[Dyremose]

var ikke på den måde, at det var lønmodtagerne, der indbetalte pengene. Det var sådan, at staten indbetalte pengene på en bunden konto, således at lønmodtagerne fik dem på den måde, og det var led i en økonomisk løsning, der skulle have virket noget bedre, end den kom til at gøre, en økonomisk løsning, der også skulle have virket endnu mere til gavn for lønmodtagerne. Så min smag i munden i forhold til lønmodtagerne er ganske god.

(Kort bemærkning).

Alfred Hansen (DR):

En sidste bemærkning i denne debat. Hr. Dyremose, de penge, som staten indbetalte, skulle lønmodtagerne have under alle omstændigheder. De skulle nemlig have dem, fordi arbejdsgiverne skulle indbetale dem. Så påtager staten sig indbetalingsforpligtelsen. Det er ikke en almisse over for lønmodtagerne. Det var dyrtidsportioner, som lønmodtagerne havde ret til at få, og de skulle udbetales. Det, det konservative folkeparti var med til, var at lave en handel gående ud på, at staten skulle betale det. Det vil sige, at lønmodtagerne kunne få lov at betale det over deres skattebillet, og så kunne pengene blive indbetalt. Det var staten, der overtog arbejdsgivernes forpligtelse til at indbetale disse dyrtidsportioner.

Kurt Hansen (VS):

Jeg beklager meget, at jeg ikke havde mulighed for at være til stede under min tur i første runde, men skal så her lidt bagefter komme med nogle ganske få og generelle kommentarer til det forslag, retsforbundet her har lagt frem.

Allerførst vil jeg sige, at det unægtelig er vanskeligt at tilbageholde den bemærkning til hr. Dyremose, at hvis arbejderne købte de argumenter, som hr. Dyremose kom med, og som gik ud på, at når man tog dyrtidsportioner fra arbejderne, så var det, fordi det var til gavn for arbejderne, så måtte man have den opfattelse af arbejderklassen, at den er temmelig masochistisk, og det er en anden opfattelse end den, jeg i hvert fald har, den stik modsatte opfattelse.

Forslaget har sit udgangspunkt i, at der blev lavet det ulykkelige augustforlig nr. 1, hvor man aftalte, at der skulle gribes ind

over for den automatiske dyrtidsregulering, at der ikke måtte komme mere end 2 dyrtidsportioner til udbetaling i hvert af de 2 overenskomstår i perioden fra 1977 til 1979. Det førte til, at to dyrtidsportioner har været over ATP-fonden og er havnet i denne Lønmodtagernes Dyrtidsfond.

Da vi behandlede det, gav vi fra VS' side klart til kende, at vi var modstandere af det. Vi mener, at de penge er lønarbejdernes, og at de penge skal udbetales. Så langt har vi da hele tiden været enig med retsforbundet.

Jeg synes imidlertid, når jeg læser det her forslag, at retsforbundet ikke helt holder stilen, om man må sige det på den måde, fordi retsforbundet netop begrænser de anvendelsesmuligheder, arbejderne har med hensyn til de udbetalte midler. Som jeg læser forslaget, skal de enten gå til medarbejderaktier eller til investeringspapirer. Vi er helt uenige i den filosofi, der ligger bag medarbejderaktierne. Det har jeg tilkendegivet mere detaljeret og principielt, dengang vi diskuterede et konservativt forslag, som virkelig gik ud på at fremme denne tendens til at gøre alle arbejdere til småkapitalister, til at få skabt splittelse mellem dem, der har aktier, og dem, der ikke har aktier, og på lidt længere sigt få skabt basis for en splittelse, der handler om at svække fagbevægelsen som organisation generelt.

Som sagt skal jeg beklage, at retsforbundet er gået lidt frem med slinger her, om man kan sige det på den måde. Jeg synes ikke, at retsforbundet holder stilen. Jeg synes, vi har været enige om tidligere at kræve disse penge udbetalt. Vi mener stadig, at de skal udbetales, og at det skal være til fri disposition. Det skal ikke være bundet af noget påbud om, at de skal placeres for at fremme en bestemt arbejdsgivervenlig politisk ideologi, som der helt klart ligger i det her med at gøre alle lønarbejdere til småaktionærer og få dem til at konkurrere indbyrdes og på lidt længere sigt skabe basis for at få splittet de faglige organisationer. Derfor kan vi ikke støtte forslaget, som det ligger. Men hvis retsforbundet er indstillet på at slette de sidste 3 linjer i beslutningsforslaget, så mener jeg, at der ligger en helt anden situation.

Når retsforbundet har hæftet de linjer på og er gået ind på den mere slingrende kurs, så handler det vel alt i alt om, at man har været interesseret i at få de store borgerlige